

Verhaaltje - Robbie en de egelkoning

Dit is Robbie Rekel, de kleine Robbie Rekel.
Hij ging een keer uit wandelen en weet je wat hij vond?
Een rare lange stekel, een lange dunne stekel,
zo maar in het beukenbosje, zo maar op de grond.
Hee, zei Robbie Rekel, toen hij het had bekeken,
hee, zei Robbie Rekel, wat enig, weet je wat?
Daar ga ik onder het rekenen de jongentjes mee steken
of juf misschien, of zus misschien, of Mimi onze kat.

Maar stil eens, wat was dat nu? Hij hoorde iemand komen,
hij hoorde lichte stappen, kleine stappen op het mos.
Wie kwam daar te voorschijn, vanachter dikke bomen?
Een groot, geweldig stekelbeest en weet je wie dat was?
De koning van de egels (die stekelige dieren).
Hij heette koning Prikkebuik en hij had erg het land,
dat kon je duidelijk merken, want hij ging meteen aan het tieren,
en achter hem, vlak achter hem, daar kwam zijn adjudant.

Daar heb je hem, dat dieventuig, zo gilde koning Egel.
Je hebt mijn pen gestolen, je hebt hem in je hand,
je bent een stoute jongen, hoor, je bent een echte vlegel!
En vlak naast koning Prikkebuik, daar stond die adjudant.
Zij namen hem gevangen, die arme Robbie Rekel,
hij moest mee naar de egelstad naar het egeltjesgevang!
Hij schreeuwde: "Ik heb hem enkel maar gevonden hoor, die stekel!"
Maar het hielp hem niets, daar zat hij nu, en Robbie werd zo bang!

Toen kwamen alle egels naar Robbie Rekel kijken
en Prikkebuik, de koning, stond woedend vlak vooraan.
Ze waren verontwaardigd, dat lieten ze goed blijken.
Ze riepen: "En wat wordt er nu met deze dief gedaan?
We zullen hem gaan prikken, zo zei die boze koning.
een ieder mag hem prikken, ja, iedereen die wil!
We zullen hem gaan steken, dat wordt me een vertoning!"
Die arme Robbie Rekel, hij gaf ineens een gil.

Die arme Robbie Rekel, die arme kleine stakker.
Hij gaf een gil omdat hij zo benauwd en angstig was!
Maar wat er toen gebeurde: ineens werd Robbie wakker!
Daar zat hij, heel gewoon, weer in het bos en op het gras.
En in zijn ene hand hield hij nog steeds de stekel,
de stekel van de koning, hij liet hem haastig los,
hij ging maar gauw naar huis, die kleine Robbie Rekel,
hij holde gauw naar zijn moeder en hij kwam niet meer in het bos.